

РЕШЕНИЕ

№ 392

гр. Пловдив, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Илияна П. Куцева Гичева
като разгледа докладваното от Елена З. Калпачка Търговско дело №
20215300900341 по описа за 2021 година

Предявени са обективно съединени искиове с правно основание чл. 432, ал.1 КЗ и чл. 429, ал. 2 КЗ, вр. с чл. 86 ЗЗД.

Ищецът А. Р. И., ЕГН ***** от ** чрез адв. М. Д., служебен адрес **, твърди, че е пострадал при пътно-транспортно произшествие, възникнало на 28.11.2019 г., на автомагистрала „Тракия“, в района на 150км + 340м, в посока гр. Бургас, причинено виновно от водача на лек автомобил “Рено Меган Сценик” с рег. № **, управлявано от А. И.. Твърди, че е пътувал на предна дясна седалка в лекия автомобил, управляван от **ата му, която, шофирайки, застигнала движещия се пред нея товарен автомобил „Форд Транзит” с рег. № **, по причини от субективен характер отклонила рязко автомобила си на дясно от лявата лента и така се е насочила косо към дясната лента, където го ударила в задната дясна част с предна лява част на управлявания от нея автомобил. С това твърди да е нарушила правилата за движение по пътищата, визирани в чл. 5, ал. 1 от ЗДвП, чл. 20, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП, чл 23, ал.1, чл. 25, ал. и ал. 2 от ЗДвП, тъй като не е контролирала непрекъснато управляваното превозно средство; не е съобщила скоростта и движението си с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на превозваното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост; не се е движила на такова разстояние от движещото се пред нея и в съседната лента за движение МПС, че да може да го размине и да избегне удар в него, не е поддържала такова разстояние между нейния автомобил и другото МПС, движещо се в съседната дясна пътна лента, така че да се размине безопасно и безаварийно; не се е убедила, че като предприема маневра изпреварване и прибиране

на дясно, в дясното пътно платно, няма да създаде опасност за другите участници в движението и по този начин, с поведението си, е създала опасност и пречки за движението, поставила е в опасност живота и здравето на пътниците в управлявания от нея лек автомобил, както и на тези от другите автомобили.

След удара ищецът бил откаран по спешност в УМБАЛ "Свети Георги" - гр. Пловдив, където бил опериран и хоспитализиран, като твърди да е получил телесни увреждания - открита рана на главата с дефект, контузия на главата с множество отворени прорезни рани, силно кървящи и замърсени, наложили оперативно лечение - обработени, почистени и с поставени множество шевове, които оставили трайни загрозяващи белези по главата и лицето му; голяма порезна рана, обхващаща челото и носа, оток и контузия на носа, оставяща пожизнен загрозяващ белег, от който ищецът изпитва срам и притеснения при общуването с хората; контузия на гръдния кош, гърба, цялото тяло и крайниците с множество кървящи порезни рани, оперативно почистени и обработени с множество шевове; разкъсна рана в лява ингвинална област и рана в областта на гърба; контузия на таза, изразяваща се в кръвонасядания и силни болки в областта на двете тазобедрени стави; контузия на лява раменна кост, лява ключица, силно болезнена с кръвонасядане и оток; контузия на левия крак, с голяма разкъсно-контузна открита рана, силно кървяща. Поради последната претърпял операция с продължителност от 1 час и 20 минути, при която била почистена раната на крака, отстранени били мъртвите тъкани и била извършена пластика на кожа от други части на тялото. Левият крак бил обездвижен с шина за период първоначално от 3 седмици, удължен за срок от 45 дни. Посочва, че изпитвал силни болки и страдания и се налагало през следващия месец постоянно да използва болкоуспокояващи медикаменти. След изписването, лечението му продължило при домашни условия и последващо повторно болнично лечение за общ период повече от 3 месеца, като през първите 45 дни имал нужда от чужда помощ за всички негови битово - хигиенни нужди. Цялото му тяло било в големи порезни рани, защити с множество шевове, като превръзките на крака му трябвало постоянно да се сменят през първите 2 месеца. Твърди, че и до настоящия момент, при промяна на времето, изпитвал силни болки в областта на травмите, които обхващали цялото му тяло. През първите три месеца след катастрофата изпитвал много силно главоболие и световъртеж и бил хоспитализиран отново в МБАЛ Хасково. Той бил силно притеснен за живота си, изнервен, трудно заспивал, сънувал кошмари, притеснявал се, че не може да работи, да издържа семейството си и бил неработоспособен за периода от 28.11.2019 г. до 05.03.2020 г., за което му били издадени болнични листове. Поддържа, че преди произшествието бил енергичен млад мъж, работещ, спортуващ, играел с двете си деца, а след катастрофата бил принуден да разчита на помощта на близките си като малко дете, което много го притеснявало, затворил се в себе си и не желал да общува с хора през първите 3 месеца, а сега изпитвал срам и неудобство от загрозяващите белези по лицето си,

следствие на раните, които не могат да бъдат заличени. Претърпял и имуществени вреди в размер на 23,20 лв. заплатена потребителска такса за болничния престой.

За така настъпилите вреди на 27.12.2019 г. предявил пред ответника, като застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите на причинителя на катастрофата, претенция за обезщетение и представил всички налични документи, както и допълнителни такива, но липсвало произнасяне, поради което и предявил исковете си по съдебен ред.

Въз основа на така изложените обстоятелствени твърдения, в исковата молба е формулирано искане ответникът „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД – гр. София, ЕИК 200299615, да бъде осъден да заплати на ищеца сумата 30 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди; сумата 23,20 лв. – обезщетение за имуществени вреди – заплатена потребителска такса за болничния престой, като двете суми се претендират ведно със законна лихва от 27.12.2019 г. – датата, на която е уведомено застрахователното дружество за настъпване на застрахователното събитие от страна на увреденото лице до окончателното изплащане на обезщетението. Претендират се деловодни разноски и адвокатски хонорар.

Ответникът „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД – гр. София, ЕИК 200299615, счита исковете допустими, като оспорва изцяло тяхната основателност. Признава наличието на валидно застрахователно правоотношение по отношение на лек автомобил “Рено Меган Сценик” с рег. № ** към датата на възникване на ПТП. Оспорва твърдението за извършени нарушения от водача на лекия автомобил марка „Рено Меган Сценик“ и счита, че се касае за случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК, което е било непредвидимо и технически непредотвратимо от водача му А. И.. Според ответника процесното ПТП е настъпило по вина на водача на товарен автомобил „Форд Транзит“, чието пътно поведение е основна причина за настъпване на инцидента и в този смисъл оспорва отразената в Констативния протокол за ПТП причина за настъпването му, който в тази си част няма характера на официален свидетелстващ документ с материална доказателствена сила. Оспорва степента и характера на твърдените от ищеца телесни наранявания, както и причинно-следствената им връзка с процесното ПТП, за които е представена оскъдната медицинска документация – от нея се установяват само повърхностни рани, като единственото по-тежко увреждане е рана на челото, която контузия е обработена хирургично с местна упойка. Оспорва продължителността на възстановителния период, като счита, че е бил значително по-кратък. Прави и възражение за съпричиняване от ищеца, който не е провел подходящо лечение на телесните увреждания и поради това имал „загрозяващи белези“, както и е пътувал без правилно поставен предпазен колан в автомобила, в нарушение на и чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, поради което определя процента на съпричиняване на минимум 50%. На следващо място твърди, че ако се установи водачът И. да има вина, то и

водачът на товарен автомобил „Форд Транзит“ К.П. Г. имал вина, тъй като криволичел по пътя в нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, според който водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват и се движел със скорост под 70 км/ч, в нарушение на чл. 22, ал. 1 от ГПК, според който водачът на пътно превозно средство не трябва да се движи без основателна причина с твърде ниска скорост, когато по този начин пречел на движението на другите пътни превозни средства. Твърди, че това, че товарният автомобил е бил с дяснопоставен волан, допълнително е съдействало за настъпването на ПТП, тъй като, съгласно чл. 8 ЗДвП водачите на МПС използват дясната половина на пътя по посока на движението си, освен в случаите, когато с пътен знак или със светлинен сигнал е указано нещо друго. Подробно обосновава, че в съответствие с Директива № 2007/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 септември 2007г за създаване на рамка за одобрение на МПС и техните ремаркета, както и на системи, компоненти и отделни технически възли, предназначени за такива превозни средства, при производството на автомобил, производителят посочва в сертификата за съответствието му, дали автомобилът е предназначен за десностранно или за левостранно движение и съответно той може да бъде постоянно регистриран, без допълнително одобрение в държавите-членки с посоченото в сертификата движение, но конструкцията на автомобилите, предназначени за левостранно движение с десен волан, се различава от тези на автомобилите, предназначени за десностранно движение, като различията влияят на безопасността на движението. В конкретния случай, тези различия се отнасяли до огледалата за обратно виждане, които не осигурявали необходимата видимост назад: полето на видимост на водача напред е различна; различава се полето на стъклопочистване от чистачките на предното стъкло. Тези различия изисквали допълнително оборудване или преустройството на автомобилите с дясна дирекция, преди постоянното им регистриране в страните-членки с десностранно движение, каквато е Република България. Освен това допълва, че в проектозакона за Закона за пътните превозни средства от 2019 г. било предвидено, тъкмо поради опасността за движението на тежкотоварни автомобили с десен волан по скоростни пътища и автомагистрали, да бъде забранена регистрацията на микробуси, автобуси и камиони с поставен десен волан.

Ответникът е оспорил и всички твърдения от ищеца за понесени психологически и емоционални вреди. Предвид оспорване на главните искове оспорва и исковете за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва, както и началният му момент, като сочи, че той следва да е датата на постановения от него отказ за изплащане на обезщетение - 04.03.2021г. По изложените съображения моли исковете да се отхвърлят като неоснователни и недоказани, евентуално да не бъдат уважавани в пълния им предявен размер, като бъдат съобразени направените възражения за прекомерност и съпричиняване. Претендират се разноси, в това число

юрисконсултско възнаграждение.

С подадената допълнителна искова молба ищецът се придържа към първоначалните се твърдения и е оспорил всички направени от ответника възражения, като е посочил, че вина за настъпилото произшествие има единствено водача И., която рязко извила волана и поради това ударила настигания от нея автомобил. Оспорва и възраженията, че не е търпял всички описани в исковата молба вреди, липсата на причинно-следствена връзка с ПТП и периода на възстановяване, както и възраженията за съпричиняване, като твърди, че стриктно е спазвал лекарските предписания, бил е с предпазен колан, като получените увреждания не се влияят от поставянето му, с оглед механизма на удара, евентуално твърди, че същият не е сработил по технически причини. Мотивира се, че претендираното от него обезщетение е съобразено с принципа на справедливостта, постоянно нарастващия минимален размер на застрахователните суми по застраховка ГО, значително увеличените застрахователни премии, размера на минималната работна заплата за страната, инфлационните процеси и практиката на съдилищата при сходни случаи. За обосноваване на началния момента на дължимото обезщетение за забавено плащане посочва, че е сезирал ответника с молба с вх. № 4143 на 27.12.2019 г., а с молба с вх. № 534/11.02.2020 г. представил всички допълнително изискани му и налични документи, като на осн. чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ претендира и лихва за забава, която, съгласно чл. 429, ал. 3 КЗ се дължи считано от по-ранната от двете дати - на уведомяването му от самия застрахован или от увреденото лице. Основания за присъждане на законна лихва и нейния начален момент счита и чл. 494, т. 10 и чл. 497, вр. с чл. 496 КЗ, тъй като ответникът сам се е поставил в забава.

С подадения допълнителен отговор ответникът поддържа вече направените от него по делото възражения и искания и моли да бъдат отхвърлени изцяло, като неоснователни, предявените с исковата молба искове.

По искане на ответника е било конституирано по делото трето лице помагач на негова страна - "Застрахователна компания Лев Инс" АД – гр.София, ЕИК 121130788, което, в писмено становище по делото, оспорва твърденията, че вина за настъпване на ПТП има и водача на автомобил марка „Форд“, модел „Транзит“, с рег. № **, изразило се в нарушение на правилата за движение по пътищата, като твърди, че последното МПС се е движело правомерно, като не е било длъжно и не е имало възможност да се съобрази с движещото се зад него превозно средство, което, поради неправомерни действия от страна на водача А. И. се е блъснало в задната му част. Оспорва механизма на ПТП, посочен в отговора на исковата молба, като счита, че доказателствата не го установяват. Прави възражения за съпричиняване от страна на пострадалия ищец на вредите от настъпилото ПТП, изразяващо се в нарушение на чл. 137А, ал. 1 ЗДвП, доколкото е пътувал без поставен обезопасителен колан, като твърди, че

констатираните травми нямаше да настъпят, ако ищецът е бил с поставен обезопасителен колан. Оспорва претенцията за неимуществени вреди и по размер, тежестта на настъпилите травми, периода на възстановяване, твърденията в исковата молба за негативни емоционални и психологически последици, както и причинно-следствената връзка с процесното събитие, като твърди, че претендираното обезщетение е прекомерно завишено, не кореспондира с действително причинените вреди и принципа на справедливост. Доколкото счита главния иск неоснователен, оспорва и дължимостта на лихва по претенцията за неимуществени вреди. Претендира разноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Установява се от приложения по делото Констативен протокол за ПТП, че на 28.11.2019 г. около 13,30 ч. е посетено местопроизшествие на АМ „Тракия“, 150 км + 340. Като участници в произшествието са констатирани: участник 1 – ППС с рег. № **, марка Рено, модел Меган Сценик, с водач А. Д. И., и участник 2 – ППС с рег. № **, марка Форд, модел Транзит, управляван от К.П. Г.. За пострадали са посочени А. Д., М. И. и ищецът А. Р. И. с контузна рана на главата. Обстоятелства и причини за ПТП: “Участник № 1 застига движещия се пред него участник № 2 като го удря отзад, завъртат се и се преобръщат“.

От приетите по делото епикризи се установява, че ищецът е постъпил в УМБАЛ „Св.Георги“ЕАД, Клиника по лицево челюстна хирургия, където е престоял от 28.11.2019 г. до 02.12.2019 г., с диагноза открита рана на други области на главата, придружаващи заболявания други повърхностни травми на раменния пояс и мишницата. Извършени са изследвания и консултации, изписана е медикаментозна терапия, като е извършена оперативна интервенция под местна анестезия, поставена е превръзка, като са дадени препоръки за хигиенно-хранителен режим и назначено медикаментозно лечение. В периода от 20.02.2020 г. до 24.02.2020 г. ищецът е приет за лечение в МБАЛ – Хасково АД, където е поставена окончателна диагноза мозъчно сътресение, без открита вътречерепна травма, проведено било медикаментозно лечение, издадени болнични листове.

От представените болнични листове, неоспорени от страните, се установява ползван отпуск поради временна неработоспособност от 28.11.2019 г. до 15.12.2019 г., съгласно издаден от УМБАЛ „Св.Георги“ЕАД, К-ка по ЛЧХ, болничен лист, като отпускът е бил продължен с издадени от ЛКК към ДКЦ 1 – Хасково ЕООД болнични листове, а в следствие от МЦ Хасково ЕООД до 05.03.2020 г.

За престоя в УМБАЛ „Св.Георги“ЕАД, Клиника по лицево-челюстна хирургия ищецът е заплатил сумата от 23,20 лв. потребителска такса, видно от представената фактура, ведно с фискален бон.

Признато е за безспорно в отношенията между страните, а това е удостоверено и в горесцитирания констативен протокол, че за управлявания от А. Д. И. лек автомобил марка Рено, модел Меган Сценик, с рег. № **, е сключен договор с ответното дружество за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с период на покритие до 10.01.2020 г.

За безспорна и ненуждаеща се от доказване е приета и датата на предявяване от ищеца пред ответника на молба за заплащане на обезщетение, съгласно представената в копие молба с вх. № 4143 на 27.12.2019 г., както и фактът, че ищецът е ** на водача А. А. И.. Няма спор между страните, че застрахователно обезщетение не е определено и изплатено на ищеца, а това се установява и от приложената писмена кореспонденция между страните.

По делото е приложено ДП № 140/2019 г. по описа на РПТ, ОД на МВР Пловдив, прекратено с постановление за прекратяване на наказателно производство от 13.07.2021 г. на РП Пловдив, на осн. чл. 243, ал. 1, т 1, вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК – доколкото деянието не съставлява престъпление от общ характер, тъй като средна телесна повреда е получил само водача на автомобила, нарушил правилата за движение по пътищата и предизвикал ПТП, като е налице самонараняване, а не причиняване другиму на средна или тежка телесна повреда, а от деянието не са били причинени значителни имуществени вреди.

Разпитани по делото за доказване на механизма на ПТП и причинените и търпени вреди от него са двама свидетели. От показанията на свидетеля А. А., незаинтересован от изхода на делото, очевидец, с непосредствени впечатления за начина и причините за настъпилото ПТП, чиито показания съдът кредитира изцяло, като логични, последователни, убедителни и преки, се изяснява механизма на произшествието. От тях се установява, че свидетелят е пътувал зад автомобила, причинил ПТП, управляван от свидетеля И., в който е пътувал и ищецът. При навлизане под мост автомобилът се е ударил в дясната част на движещ се пред него бял бус, който се обърнал странично и се плъзнал по асфалта, а лекият автомобил след удара изменил посоката си, ударил се в мантинелата, след което започнал да се върти и се спрял на средата на шосето. По време на въртенето на автомобила ищецът изпаднал на пътното платно и паднал по лице на земята. Времето било сухо, с добра видимост, нямало мъгла, участъкът от пътя бил прав, без завои.

По делото е разпитан като свидетел и Ани И. Д., **а на ищеца. Нейните показания съдът обсъди с оглед разпоредбата на чл. 172 ГПК, като взе предвид заинтересоваността на свидетеля от изхода на делото, като **а на ищеца, както и обстоятелството, че е управлявала лекия автомобил, който е предизвикал ПТП. Свидателят И. свидетелства както за механизма на ПТП, така и за причинените от произшествието вреди на ищеца. Съдът не кредитира показанията и относно това, че

поради навлизане на движещият се пред нея бус в лява лента е завила рязко на ляво, като се е ударила първо в мантинелата, а след това в буса, тъй като противоречат на свидетелските показания на свидетеля А., не се подкрепят и от установените при огледа оставени следи, а освен това самият свидетел заявява, че е изпаднала в паника, при което няма ясен спомен за колко време се е случил инцидента и колко време е изминало между ударите. Съдът приема достоверни показанията на незаинтересования свидетел А. относно механизма на ПТП, който е бил очевидец на произшествието, пътувал е зад участниците в ПТП и е имал възможност да наблюдава непосредствено движението им. Свидетелят Д. дава показания по делото и относно претърпените от ищеца вреди, като при обсъждането им съдът също взе предвид заинтересоваността на свидетеля като **а на ищеца, но цени показанията, доколкото се подкрепят от останалите събрани по делото писмени доказателства и СМЕ, а и с оглед обстоятелството, че непосредствени впечатления от физическото, емоционално и психическо състояние на ищеца след катастрофата имат най-близките му хора, още повече, че след инцидента ищецът е бил в болнични, при домашен-амбулаторен режим за периода до 05.03.2020 г., като контактите му с лица извън семейството са били ограничени.

От показанията на свидетеля Д. се установява, че ищецът е бил хоспитализиран в болница „Свети Георги“ гр. Пловдив, където му били извършени две оперативни интервенции на главата и в ингвиналната област, като имал също множество големи рани, които били третирани в болницата, по цялото тяло – по краката, задните части, гърба. Ищецът се предвиждал трудно, като от болницата бил изведен с количка, поради раната на левия крак, което довело до необходимост от носене на шина около два месеца, а след това придвижване с патерици до юни месец. Имал нужда от помощ, защото не можел сам да се справя, предимно лежал, като ставал само за да се нахрани и отиде до тоалетна, имал над 40 шева, като конците се премахвали частично, за да не се отвори раната, а раните третирани по лекарско предписание и правили превръзки вкъщи. Рехабилитация за раздвижване на крака също била предписана, но се наложило да се правят упражненията вкъщи, защото не можел да ходи, коляното му се пълнило с течност. Все още изпитвал силни болки в крака при промяна на времето и по цялото тяло. В болницата след ПТП изследванията показали високи стойности на кръвна захар, като му било обяснено, че това е нормално при силен стрес, а при повторни изследвания, назначени от личния лекар, които отново се оказали високи, бил диагностициран с диабет, отключен от ПТП, доколкото преди това не е имал такива оплаквания, нито има наследствена предразположеност. За диабета приемал медикаменти.

От раните по тялото останали белези, от които ищецът се срамувал, затворил се в себе си след катастрофата, странял от приятелите си, приемал, че белегът на главата му е много грозен, заради белезите не желал да ходи на море, тъй като хората го

заглеждали. Не желаел да излиза от дома си, дори не искал да ходи на прегледи, защото се срамувал и според свидетеля бил изпаднал в депресия.

По делото е приета, без възражения на страните, съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещото лице д-р М., от заключението на която се установява, че при ПТП ищецът е получил разкъсно-контузна рана с дефект на кожата в областта на челото и контузия на главата, контузия в областта на гръден кош, гръб и цяло тяло, разкъсно-контузна рана в лява ингвинална област и гърба, които са настъпили по начин, описан в исковата молба – при наличие на причинно-следствена връзка между механизма и установените травматични увреждания. На ищеца е била извършена първична хирургична обработка на раните по тялото, ревизия, хемостаза, пластика и шев на раната на лицето и главата, проведена антибиотична и болкоуспокояваща терапия, поставена ортеза на ляво коляно. Поради нестихващи болки в главата – церебрестения, постъпил на лечение в неврохирургия на МБАЛ АД Хасково, където била проведена консервативна, болкоуспокояваща терапия с продължителност на лечението в рамките на 90-100 дни. Ищецът е търпял силни болки, намалявали бавно с времето, като интензитета им бил най-силен по време на травмата и след оперативните интервенции. Поради засягане на лява колянна става и носене на ортеза е било затруднено движението на ищеца за срок от три седмици, като за същия период били нарушени и общите хигиенни нужди до зарастване на раните по тялото, а от установената церебрастения се е възстановил за период от два-три месеца. Към датата на прегледа ищецът е бил със самостоятелна походка, оплаквал се е от повтаряща се след травмата болка в главата и схващане на левия крак, като се забелязват големи белези посттравматично и хирургично обработени в областта на лявата ингвинална област, главата и гърба. Получените травми е било абсолютно необходимо да бъдат лекувани в специализирано болнично заведение, като при ищеца е бил изпълнен абсолютния алгоритъм при лечение на такъв вид увреди, характерни за добрите медицински практики, а заплащане на потребителска такса за болничен престой в УМБАЛ „Св. Георги“ АД гр. Пловдив абсолютно задължително.

Прието е заключение на комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза, без възражение на страните, изготвена от вещите лица инж. С. и д-р Б., според което са възможни две хипотези на механизъм на настъпване на ПТП. Едната е съобразена със свидетелските показания на свидетеля И., управлявала л.а. Рено, а другата със свидетелските показания на свидетеля А.. Доколкото експерта отбелязва, а и в съдебно заседание потвърждава, че липсват обективни данни по делото да е била осъществена първата хипотеза, каквито следва да са оставени при удар в мантинелата със скорост 110 км/ч, то съдът приема за осъществена втората хипотеза на механизъм на ПТП, за което са събрани доказателства по делото – свидетелски показания на свидетеля А., незаинтересован от изхода на делото и пряк очевидец на произшествието, чиито показания съдът кредитира, още повече, че вещото лице при

изслушването му в съдебно заседание заявява, че първата хипотеза е вероятна, но не технически обоснован вариант за възникване на ПТП. Така установения механизъм на процесното ПТП, съобразно дадената втора хипотеза от вещото лице е следният: водачът А. И. е управлявал лек автомобил „Рено Меган Сценик“ по южната пътна лента на южното платно за движение на автомагистрала „Тракия“ в посока от запад на изток. По същото време водачът К.П. Г. е управлявал товарен автомобил „Форд Транзит“ по същата пътна лента, в същата посока, пред лек автомобил „Рено Меган Сценик“, който предприел маневра изпреварване и навлязъл в северната пътна лента, като при дистанция около 10 м. отклонил рязко автомобила надясно, автомобилът се насочил косо към дясната пътна лента, застигнал товарен автомобил „Форд Транзит“ и в резултат на скорости и пресичане на траектории настъпил удар в предната лява част на лек автомобил „Рено Меган Сценик“ и в задната дясна част на товарен автомобил „Форд Транзит“, който се завъртял обратно на часовниковата стрелка, преобърнал се, оставил следи от странично приплъзване и се установил на платното за движение. Лекият автомобил „Рено Меган Сценик“ след удара продължил движението си и с предната си част се ударил в предпазната мантиanela отдясно на платното за движение, при удара се е завъртял обратно по посока на часовниковата стрелка и се установил на платното за движение. Причина за възникване на ПТП е отклоняване на автомобила от водача А. И. надясно, в следствие на което е загубила управлението на автомобила, като същата е можела да предотврати настъпването му при спиране на разстояние от товарния автомобил около и над 13,58 м, както и, ако не е отклонявала автомобила наляво така, че да загуби управление на автомобила.

Скоростта на движение на лекия автомобил при удара е била 102 км/ч, а на товарния автомобил 84 км/ч., като няма данни за пътни знаци за скорост по-висока или по-ниска от нормативно определената за автомагистрала. На въпроса дали е съдействало за възникване на ПТП обстоятелството, че товарният автомобил е бил с дясно поставен волан е даден отговор, че няма техническа причина да не се възприеме МПС от лявата страна, въпреки оборудването му с дясна дирекция, като автомобилът няма данни да е бил технически неизправен, включително за пътуване в страни с дясностранно движение, каквато е РБ. Ударът между автомобилите е настъпил в дясната пътна лента на платното за движение, като лекият автомобил се е движил по южната пътна лента на южното платно за движение на автомагистрала „Тракия“ в посока от запад на изток, като няма обективни данни, от които да се определи, че товарният автомобил „Форд Транзит“ е лъкарушел и е преминал от едната лента в другата, непосредствено преди на стъпване на ПТП, като няма обективни данни, от които да се определи причинно-следствена връзка между изследваното ПТП и поведението на водача на товарен автомобил „Форд Транзит“.

Отново със заключението на КСМАТЕ е даден отговор на въпроса какви травматични увреждания са причинени на ищеца и кореспондират ли с механизма на

ПТП, вида и продължителността на лечението, като той е аналогичен на първото заключение – на ищеца при ПТП са били причинени разкъсно-контузна рана в челната област на главата с дефект, разкъсна рана в лява ингвинална област и рана в областта на гърба, мозъчно сътресение без открита вътречерепна травма, наличие на множество порезни рани по тялото и крайниците и охлузвания, които напълно кореспондират с механизма на ПТП, проведено било лечение в ЛЧХ, оперативно възстановяване на раната на челото, лечение в НХ в гр. Хасково на мозъчното сътресение, от които е търпял от леки до умерени болки и страдания, които постепенно в хода на оздравителния процес постепенно са затихнали и за бъдеще не се очаква да търпи болки и страдания. Извършените оперативни интервенции в УМБАЛ „Св. Георги“ ЕАД гр. Пловдив са били необходими с цел избягване на образуване на по-големи белези и усложнения от възпаление на раните. При ПТП са били причинени основно рани и охлузвания, за които не е била необходима рехабилитация. Възстановителния период за раните е траел 25-30 дни, без данни за усложнения по делото, като при извършен преглед се установяват белези, без болки, а за мозъчното сътресение 20-30 дни при благоприятен ход на възстановителния процес, без настъпване на усложнения, за които по делото липсват писмени и гласни доказателства.

Заключението е категорично, че ищецът по време на удара е бил без поставен предпазен колан, въпреки, че лекият автомобил е бил фабрично оборудван с такъв на предна дясна седалка, в противен случай не би изпаднал от лекия автомобил и не би се намирал на 20-30 метра от него. Разкъсно-контузната рана на челото с дефект, както и множеството охлузвания по тялото били причинени при удара на главата и застъргването по пътната настилка, както и от тангенциалното съприкосновение на тялото и крайниците с пътната настилка. Разкъсно-контузните рани е възможно да са получени както при изпадането и закачване в детайли на предната дясна врата, така и при прекомерно усукване на тялото. Множеството охлузвания по тялото са причинени при тангенциалното съприкосновение на тялото и крайниците с пътната настилка.

При изслушване в съдебно заседание вещото лице д-р Б. заявява, че белезите, останали след заздравяване на раните, ще останат за цял живот, те не са обезобразяващи, от медицинска гледна точка, но от един суетен човек може да бъдат възприети като много загрозяващи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.498, ал.3 КЗ увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда само ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496 КЗ (три месеца от предявяване на претенцията), откаже да плати обезщетение или, ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение.

В конкретния случай се установява и няма спор, че застрахователят е бил сезиран извънсъдебно, но не е определил и изплатил обезщетение на ищеца. Следователно процедурата за доброволно уреждане на спора е приключила без удовлетворителен за последния резултат, което прави прекия иск по чл. 432 КЗ допустим.

Съгласно чл. 432 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. В тази връзка се констатира, че между ответника и собственика на лек автомобил марка Рено, модел Меган Сценик, с рег. № **, е възникнало валидно застрахователно правоотношение по договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност” на автомобилистите, по силата на който застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди. Съгласно чл. 477, ал. 2 КЗ по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите застраховани са собственикът, ползвателят и държателят на моторното превозно средство, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което извършва фактически действия по управлението или ползването на моторното превозно средство на законно основание. Съответно трети ползващи се от застраховката лица са всички лица, с изключение на лицето, което отговаря за причинените вреди – чл. 477, ал. 3 КЗ.

В рамките на срока на действие на застраховката е настъпило застрахователно събитие – възникнала е отговорност на водача на застрахования автомобил за вреди, в резултат от причинено от същия пътнотранспортно произшествие. Елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане се установяват по несъмнен начин от събраните доказателства и това са: противоправно поведение на делинквента, вреди, причинна връзка между противоправното поведение и вредите, както и вина на прекия причинител. От всички събрани по делото доказателства – констативен протокол за ПТП с пострадали лица; свидетелски показания; комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза, се установява по неоспорим начин, че ударът между лекият автомобил, в който е пътувал ищецът и товарния автомобил е настъпил поради рязко отклоняване на лекия автомобил надясно и загуба на управление от водача И., при което автомобилът се насочил косо към дясната пътна лента, застигнал товарен автомобил „Форд Транзит“ и в резултат на скорости и пресичане на траектории настъпил удар в предната лява част на лек автомобил „Рено Меган Сценик“ и в задната дясна част на товарен автомобил „Форд Транзит“. Водачът на лекия автомобил е могъл да предотврати ПТП при спиране на разстояние от товарния автомобил около и над 13,58 м, както и ако не е отклонявала автомобила наляво така, че да загуби управление на автомобила. Няма данни по делото ударът да е бил непредвидим и

технически непредотвратим, поради което възражението на ответника за това, че е налице случайно деяние е неоснователно и недоказано.

Съгласно чл. 20, ал. 1 и 2 ЗДП водачите на пътни превозни средства са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Съгласно чл. 23, ал. 1 ЗДП водачът на пътно превозно средство е длъжен да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удряне в него, когато то намали скоростта или спре рязко, а чл. 25, ал. 1 ЗДП задължава водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, преди да започне маневрата, да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. В конкретния случай посочените норми са били нарушени от водача на застрахования при ответника автомобил, който не е контролирал непрекъснато автомобила, който е управлявал, не е преценил конкретната пътна обстановка и при изпреварване не е съобразил необходимата скорост, дистанция и не се е съобразил с движещият се пред него товарен автомобил, неговото положение, посока и скорост на движение, като е допуснал настъпване на удар, който е могъл да предотврати при своевременно спиране и като не допуска загуба на контрол над автомобила. Водачът е бил длъжен и е могъл да възприеме движещият се пред него автомобил и да избегне настъпилия по-късно удар. Вината на последния съгласно чл.45, ал.2 ЗЗД се презумира, а от доказателствата посочената презумпция не е оборена. Вредите, настъпили в патримониума на ищеца, се установяват несъмнено от приетите писмени доказателства, от съдебно-медицинската експертиза и от показанията на свидетеля И., които съдът кредитира като обективни, логични и последователни, доколкото кореспондират със събраните писмени доказателства и изслушани експертизи, съобразявайки заинтересоваността и от изхода на делото, като **а на ищеца. От двете изслушани експертизи – медицинска и комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертизи, които съдът намира за компетентни и безпристрастни, се установява, че е налице и причинна връзка между произшествието и констатираните при ищеца непосредствено след това травми – разкъсно контузни рани, охлузвания и мозъчно сътресение. Следователно, установяват се всички предпоставки по чл. 45 ЗЗД да се ангажира отговорността на прекия причинител, като възраженията на ответника

против това се намират за неоснователни.

От горното следва, че обективните предпоставки на иска по чл.432 КЗ са налице в конкретната хипотеза и същият иск се явява доказан по своето основание. Съобразно нормата на чл.52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост.

За да прецени размера на обезщетението за причинената вреда, съдът се ръководи от разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, както и от обществения критерий за справедливост. Неимуществените вреди нямат парична оценка, поради което обезщетението за тях се определя по вътрешно убеждение от съда. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. Поради това и не може да се определи една обща рамка, или размер на обезщетение за конкретно телесно увреждане. Във всеки случай съдът преценя съобразно събраните доказателства и конкретните особености на всеки случай и с оглед компенсиране на претърпените вреди в най-пълна степен. Понятието „справедливост“ не е абстрактно, а свързано с преценка на редица обективно проявили се обстоятелства, които имат значение за размера на обезщетението, независимо от специфичното им проявление във всяко дело. Според формираната по реда на чл. 290 ГПК практика на ВКС, за определяне справедливото обезщетение е необходимо да бъде определен от съда точен паричен еквивалент не само на болките и страданията, понесени от увреденото лице, и тяхната продължителност, но и на всички неудобства, емоционални, физически и психически сътресения, които ги съпътстват, като се отчита икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането. Размерът на застрахователните лимити не може да бъде водещ критерий за съда при справедливото репарирание на неимуществените вреди (Решение № 34/27.03.20г. по т.д. № 1160/19г., ВКС, II т.о.).

От заключенията на двете заключения по изслушаните по делото експертизи се установява, че в резултат на причиненото травматично увреждане жалбоподателят е получил травми – разкъсно-контузни, порезни рани и охлузвания по цялото тяло, както и мозъчно сътресение, които довели до болки и страдания, със среден интензитет, които отшумявали във времето за период от 25-30 дни, като най-силни били при причиняването на травмите и след оперативните интервенции. Относно времето на отшумяване на болките, причинени от мозъчното сътресение, съдът кредитира първото заключение на съдебно-медицинската експертиза, според което болките отшумели за два-три месеца, доколкото същото е съобразено с конкретното проявление на травмата в при ищеца, с приложената към делото медицинска документация, издадените болнични листове и предписано медикаментозно лечение от клиника по неврохирургия към МБАЛ – Хасково АД, където ищецът е бил приет за лечение на

мозъчно сътресение, без открита вътречерепна травма, проведено от 20.02.2020 г. до 24.02.2020 г. Независимо, че уврежданията не са били тежки, то те са били многобройни, раните били затворени с множество шевове, по цялото тяло, част от които – на челото, в ингвиналната област и на крака, били дълбоки и болезнени, наложили оперативно лечение в лицево-челюстна и съдова хирургия, причинили са невъзможност за свободно движение и самостоятелно обгрижване на ищеца за срок около 25-30 дни, през които се нуждаел от чужда помощ за елементарни санитарни нужди, като свидетелят И. посочва, че такава е била оказана от майката и бабата на ищеца. Това, от своя страна, е довело до допълнителни неудобства, психически, емоционални и физически затруднения, поради невъзможност за самообслужване, налагайки се да ползва чужда помощ при елементарни и нормални ежедневни действия. Останалите след зарастване на раните белези се установи, че ищецът приема за загрозяващи, изпитва срам и неудобство от вида си, което е довело до затварянето му в себе си и ограничаване на общуването, независимо, че от медицинска гледна точка експертите не считат белезите обезобразяващи, като следва да се отчете, че същите ще останат за цял живот. Ищецът е млад мъж, на 29 г. към момента на получаване на травмите, в разцвета на силите си, като получените травми са довели до физически, психически и емоционални страдания. Не се споделя от настоящия състав възражението, че травмата не е довела до промяна в ежедневието на ищеца, напротив, установява се, че за период около месец ищецът не само е променил обичайния си начин на живот, като се е налагало преимуществено да лежи, да се обслужва с чужда помощ, а и след това е останал затворен, преустановил е обичайни дейности като ходене на почивка на море, излизане с приятели, трудно се движил и странял от хората. Следва да бъде отчетен и начина на получаване на травмите - преживяната катастрофа, при която е изпаднал от автомобила в движение, животозастрашаващо събитие, което неизбежно води до причинен много силен стрес, още повече, че в автомобила са пътували и децата му, като и двамата свидетели заявяват, че първите притеснения на ищеца били именно за тях. Стресът се е отразил негативно на психическото състояние на жалбоподателя, в каквато насока са свидетелските показания на неговата **а, която, макар да не успява да установи всички посочени в исковата молба проявления, заявява, че ищецът е бил силно притеснен след катастрофата, затворил се е в себе си, не желал да общува, а в следствие от силния стрес се завишили показателите на кръвната захар, за което е налична информация в историята на заболяването при приема на ищеца в УМБАЛ „Св. Георги” АД гр. Пловдив. Свидетелят И. заявява, че високите нива на кръвна захар и след изписване от болничното заведение довели до диагностициране на диабет, отключен в следствие силния стрес, и необходимост от медикаментозно лечение, но доколкото заболяването не е посочено в исковата молба като последица от произшествието, не е доказано по надлежен начин, включително причинно-следствената му връзка връзка с ПТП, то

съдът не го взема предвид при определяне на размера на дължимото обезщетение. Като отчита изложените по-горе обстоятелства и съобразно общественно-икономическите условия към момента на настъпване на злополуката – края на 2019 г., както и факта, че множеството белези след оздравяването му ще останат за цял живот, възрастта на ищеца, степента на отразяване на травмата на психическото му състояние, обстоятелствата, при които е причинена травмата, съдът приема, че справедливото обезщетение, отговарящо най – пълно и адекватно на вида и интензитета на причинените на ищеца болки и страдания, следва да се определи размер на 15 000 лв.

Твърдението на ответника за наличие на независимо съизвършителство не влияе на размера на дължимото обезщетение, доколкото, съгласно чл. 53 ЗЗД, ако увреждането е причинено от неколцина, те отговарят солидарно. Още повече, че по делото не бяха събрани доказателства, които по безсъмнен и категоричен начин да установят наличието на противоправно поведение на водача на товарния автомобил, а заключението на КСМАТЕ, което съдът възприема изцяло, е, че скоростта на движение на товарния автомобил към момента на удара е бил 84 км/ч, или неоснователно се явява възражението, че поради движение с несъобразено ниска скорост е станал причина за настъпване на ПТП, няма обективни данни, от които да се определи, че товарният автомобил „Форд Транзит“ е лъкатушел и е преминал от едната лента в другата, непосредствено преди на стъпване на ПТП, като няма и обективни данни, от които да се определи причинно-следствена връзка между изследваното ПТП и поведението на водача на товарен автомобил „Форд Транзит“.

Възраженията за съпричиняване, направени от ответника, съдът намира отчасти за основателни. Основна причина за настъпване на ПТП е поведението на водача на лекия автомобил, който е управлявал в нарушение на правилата за движение по пътищата и е загубил управление над автомобила, при което е ударил движещият се пред него товарен автомобил.

Съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилния вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения - обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен – допринася за възникване на самото пътно - транспортно произшествие, или за настъпване на вредата спрямо самия него, който факт също води до приложението на чл.51, ал.2 от ЗЗД. В конкретния случай безспорно по делото е установено с приетата по делото КСМАТЕ, че ищецът, в нарушение на чл. 137А, ал. 1 ЗДвП, е пътувал без поставен обезопасителен колан, като съгласно приетата КСМАТЕ травмите на ищеца - разкъсно-контузната рана на челото с дефект, както и множеството охлузвания по тялото са били причинени при удара на главата и застъргването по пътната настилка,

както и от тангенциалното съприкосновение на тялото и крайниците с пътната настилка разкъсно-контузните рани е възможно да са получени както при изпадането и закачване в детайли на предната дясна врата, така и при прекомерно усукване на тялото, а както е посочено в приетото заключение, при поставен предпазен колан ищецът нямаше да изпадне от автомобила, съответно не би имал съприкосновение с пътната настилка и не би се закачил в детайли на предната дясна врата. Или с други думи констатираните травми нямаше да настъпят, ако ищецът е бил с поставен обезопасителен колан. Не се доказва възражението за съпричиняване, поради непредприето адекватно лечение, напротив, установи се, че е предприето болнично лечение, което е било абсолютно необходимо за предотвратяване на по-големи вреди, съобразено с добрите медицински практики. С оглед изложеното е налице основание да се приеме съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, водещо до намаляване на дължимото се за същия обезщетение, нарушението е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат и негово следствие, като с противоправното си поведение – пътуване без поставен обезопасителен колан, ищецът обективно е създал предпоставки за настъпване на увреждането, приносът е конкретен и е категорично доказан, а не предполагаем. При преценка доколко действията на ищеца са допринесли за получаване на уврежданията, с оглед определяне на степента на съпричиняване, съдът взема предвид както непосредствената причина за възникването на ПТП – загуба на управление на автомобила от водача, нарушил правилата за движение по пътищата, така и обстоятелството, че при поставен предпазен колан не биха възникнали получените травматични увреждания от ищеца, съдът определя процент съпричиняване в размер на 50%. Така, след приспадане на този процент съпричиняване, искът за обезщетяване на неимуществени вреди се явява доказан и следва да се уважи до размер от 7500 лв., като се отхвърли за разликата до 30 000 лв. като неоснователен.

От доказателствата по делото се установява, че ищецът, освен описаните по-горе неимуществени вреди, е претърпял и имуществени вреди вследствие на процесното ПТП – направил е разходи за заплащане на потребителска такса при болничния престой в УМБАЛ „Св. Георги“ АД гр. Пловдив в размер на 23,20 лв., които разходи са пряко свързани и произтичат от произшествието, следователно имуществените вреди се намират в пряка връзка с противоправното поведение на застрахованото лице и за тях застрахователят отговаря. От приложените фактури и касови бонове се доказва предявения размер на иска, като следва и тук да се отчете определеният процент на съпричиняване, като в полза на ищеца се присъди половината от претендираната сума, или 11,60 лв., до който размер този иск следва да се уважи и да се отхвърли за разликата до пълния заявен такъв като неоснователен.

Съгласно чл.429, ал.2 КЗ в застрахователното обезщетение по ал.1 се включват и лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото

лице при условията на ал. 3 от същия текст. В ал.3 е казано, че от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430, ал.1, т.2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. Или според сега действащия КЗ застрахователят отговаря за забавата на застрахования, но не от датата на деликта, нито, както счита ответника, от датата на отказа, какъвто и в случай не е направен изрично от застрахователя, а от по-ранната от двете горепосочени дати. По делото няма данни кога застрахованият е уведомил застрахователя за застрахователното събитие, следователно лихва за забава в плащането на обезщетение за претендираните неимуществени вреди се дължи от датата на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, което се установява да се е случило на 27.12.2019 г. Ищецът претендира обезщетение за забава, считано от същия момент, следователно тази претенция е основателна.

При този изход на спора и с оглед направените от двете главни страни искания, всяка от тях има право на разноски, на основание чл.78, ал.1 и ал.3 ГПК.

Ищецът не е направил разноски по делото, поради това, че е освободен от заплащане на такси и разноски в производството, на осн. чл. 83, ал. 2 ГПК.

От пълномощника на ищеца своевременно, с исковата молба, е поискано присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, за оказана безплатна правна помощ. Приложен е списък на разноските по чл. 80 ГПК и договор за правна защита и съдействие от 11.11.2022 г., в който е уговорено безплатно процесуално представителство и защита по настоящото дело, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закон за адвокатурата, т.е. осъществяване на безплатна адвокатска защита на лице, което е в материално затруднение. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, когато е осъществена безплатна адвокатска помощ в тази хипотеза, ако насрещната страна дължи разноски, както е в случая, адвокатът има право на възнаграждение, което съдът определя в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА и осъжда другата страна да му го заплати. В случая, съразмерно на уважената част от искове, възнаграждението следва да бъде определено по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като изчислено съобразно посочената разпоредба възлиза на сумата 1051 лв. С оглед изхода на делото и на основание чл. 38, ал. 2 ЗА ответникът следва да бъде осъден да заплати посочената сума на пълномощника на ищеца адв. М. И. Д., САК.

Ответникът е направил разноски, за които своевременно е представен списък по чл. 80 ГПК, съгласно който същите са в размер на 976,73 лв. Претендира се и юрисконсултско възнаграждение, като съдът определя такова, на осн. чл. 78, ал. 8

ГПК, вр. с чл. 37 ЗПП и на осн. чл.25, ал.1 от Наредба за заплащането на правната помощ в размер на 450 лв. Поради изложеното и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ищецът му дължи направените по делото разноски по съразмерност в размер 357 лв.

Когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноски по производството, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски. Съответните суми се присъждат в полза на съда – чл. 78, ал. 6 ГПК. Ищецът е освободен от държавна такса и разноски по делото на основание чл. 83, ал. 2 ГПК, поради което по силата на чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да заплати сумата 350 лв. - държавна такса в размер 4 % от присъденото вземане, както и сумата 612,10 лв. - разноски за вещи лица, по сметка на ОС Пловдив, общо 962,10 лв. в полза бюджета на съдебната власт.

Третото лице помагач – ЗК „Лев Инс“ АД претендира заплащане на разноски, включително юрисконсултско възнаграждение, както със становището си по делото, така и с молба от 22.06.2023 г. Съгласно чл. 78, ал. 10 ГПК, на третото лице помагач не се дължат разноски, поради което и такива не следва да бъдат присъждани.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА "Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД, ЕИК 200299615, седалище и адрес на управление гр.София, р-н Изгрев, ж.к. Дианабад, бул. „Г.М.Димитров“ № 1, да заплати на А. Р. И., ЕГН: *****, от ** ** сумата от **7500 лв.** (седем хиляди и петстотин лева), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие пътнотранспортно произшествие, настъпило на 28.11.2019 г. на АМ „Тракия“, 150 км + 340, посока гр. Бургас, причинено виновно при управление на лек автомобил марка Рено, модел Меган Сценик, с рег. № **, за който автомобил е сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със "Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД, както и сумата от **11,60 лв.** (единадесет лева и шестдесет стотинки), представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди - заплащане на потребителска такса за болничен престой, вследствие същото пътнотранспортно произшествие, ведно със **законна лихва** върху тези суми, считано от 27.12.2019 г. до окончателното им изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди за разликата над 7500 лв. до пълния предявен размер от 30 000 лв., както и иска за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди за разликата над 11,60 лв. до пълния предявен размер от 23,20 лв., като неоснователни.

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“

АД, ЕИК 200299615, седалище и адрес на управление гр.София, р-н Изгрев, ж.к. Дианабад, бул. „Г.М.Димитров“ № 1, да заплати на адвокат М. И. Д., САК, с адрес н** **сумата от 1051 лв.** (хиляда петдесет и един лева) възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство по делото на А. Р. И., на осн. чл. 38, ал. 2 ЗА.

ОСЪЖДА А. Р. И., ЕГН: *****, от ** ** да заплати на "Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве" АД, ЕИК 200299615, седалище и адрес на управление гр.София, р-н Изгрев, ж.к. Дианабад, бул. „Г.М.Димитров“ № 1, **сумата от 357 лв.** (триста петдесет и седем лева) направени деловодни разноси по съразмерност, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, седалище и адрес на управление гр.София, р-н Изгрев, ж.к. Дианабад, бул. „Г.М.Димитров“ № 1, да заплати по сметка на Окръжен съд - Пловдив, в полза бюджета на съдебната власт, сумата от 962,10 лв. (деветстотин шестдесет и два лева и десет стотинки), представляващи дължима държавна такса и направени разноси по т. д.№ 341/2021 г. по описа на ОС - Пловдив, ТО, XX състав.

Решението е постановено при участието на "ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС" АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Студентски, бул."Симеоновско шосе" № 67А, като трето лице-помагач на страната на ответника „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Пловдив, с въззивна жалба, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____